

Spm. nr. S 555

Til statsministeren (19/11 99) af:

Søren Søndergaard (EL):

»Skal statsministerens udtalelser på pressemødet tirsdag den 16. november 1999 (citeret i Aktuelt den 17. november) om udlændingelovgivningen og deltagelsen i Schengensamarbejdet forstås sådan, at Danmark ikke kan gennemføre ændringer i for eksempel dansk visumpraksis, hvis vi skulle ønske det, fordi Schengenkonventionen og de regler, der er forbundet med den, forhindrer os i det?«

Svar (3/12 99)

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Folketinget vedtog den 30. maj 1997, at Danmark skulle ratificere Schengen-konventionen.

Det fremgår direkte af Schengen-konventionens artikel 9, at medlemslandene forpligter sig til at føre en fælles politik med hensyn til persontrafik og navnlig visumregler. Forudsættningen om fri personbevægelighed mellem Schengen-landene har endvidere betydet, at medlemslandene har søgt at harmonisere reglerne om, hvilke tredjelande der skal anses for visumfrie eller visumpligtige til Schengenområdet.

Danmark deltager endnu ikke i det praktiske Schengen-samarbejde, men det forventes, at Danmark sammen med de øvrige nordiske lande indtræder i det praktiske samarbejde i slutningen af 2000.

Danmark kan nationalt tilrettelægge sin egen visumpraksis, men vi bør i den forbindelse naturligvis tage højde for vores kommende forpligtelser i henhold til Schengen-samarbejdet.

Spm. nr. S 651

Til finansministeren (26/11 99) af:

Villy Søvnal (SF):

»Vil ministeren tage initiativ til at tilskynde til oprettelse af job i særlige ordninger ud over eksisterende offentlige normeringer med det formål at øge mulighederne for skabelse af nye jobmuligheder i »det rummelige arbejdsmarked«?»

Begrundelse

Da initiativerne i den aktive socialpolitik tilfører et stort antal nye arbejdstagere, må dette nødvendigvis betyde, at helt nye job må oprettes. Dette må gælde både i private virksomheder såvel som i offentlige institutioner.

Hidtil har resultaterne i den offentlige sektor været mindre end tilfredsstillende. Ikke mindst stramme normeringer har hindret stat, amter og kommuner i at kunne tage nye opgaver op.

Da der i vid udstrækning vil være tale om mennesker, der i forvejen figurerer på offentlige budgetter (dagpenge/kontanthjælp/aktivering), vil en sådan dispensation være en velkommen mulighed for både at skabe beskæftigelse og samtidig forbedre serviceniveauet.

Et sådant initiativ vil i stor udstrækning være omkostningsneutralt, og det vil også mindske risikoen for, at fleksjob/skånejob bliver en unfair konkurrence på det eksisterende arbejdsmarked.

Svar (6/12 99)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Det antages, at der med spørgsmålet sigtes til den udbygning af det rummelige arbejdsmarked, der indgår som et væsentligt led i den næraftale om en førtidspensionsreform, som satspuljepartierne, herunder også SF indgik den 19. november 1999. Det antages endvidere, at der særligt sigtes til at give offentlige arbejdsgivere mulighed for at oprette fleksjob ud over normeringerne.

For så vidt angår fleksjob-ordningen skal det bemærkes, at denne sigter på at skaffe almindelige job til personer med nedsat arbejdsevne. Løntilskuddet i fleksjob kompenserer for den nedsatte arbejdsevne, så disse kan konkurrere om jobbene på lige vilkår med lønmodtagere med fuld arbejdsevne. Flexjob-ordningen sikrer således, at det principielt vil være uden forskel for arbejdsgiveren, om der ansættes 2 personer i fleksjob til at varetage en opgave, eller om der ansættes én person med fuld arbejdsevne i ordinær beskæftigelse. Der er dermed ikke tale om, som der antydes i begrundelsen for spørgsmålet, at fleksjob fører til unfair konkurrence i forhold til øvrige lønmodtagere.

Flexjob-ordningen indeholder ingen krav om, at der i forbindelse med oprettelse af fleksjob skal være tale om merbeskæftigelse på ar-